

Jouni Miettinen

Toiveet

TOIVEET

JOUNI MIETTINEN

TOIVEET

© 2024 Jouni Miettinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7052-8

Tämä kirja on omistettu tyttärelleni, Matildalle.

Sisällysluettelo

ENSIMMÄINEN OSA.....	7
ENSIMMÄINEN LUKU.....	9
TOINEN LUKU.....	48
KOLMAS LUKU.....	100
NELJÄS LUKU.....	138
VIIDES LUKU.....	188
KUUDES LUKU.....	222
SEITSEMÄS LUKU.....	269
KAHDEKSAS LUKU.....	284
TOINEN OSA.....	302
YHDEKSÄS LUKU.....	304
KYMMEENES LUKU.....	355
YHDESTOISTA LUKU.....	358
KAHDESTOISTA LUKU.....	399
KOLMAS OSA.....	435
KOLMASTOISTA LUKU.....	437
NELJÄSTOISTA LUKU.....	457
VIIDESTOISTA LUKU.....	477
KUUESTOISTA LUKU.....	501
EPILOGI.....	554

ENSIMMÄINEN OSA

ENSIMMÄINEN LUKU

Päivä planeetta Merbidelillä oli kaunis. Kevät oli tulossa ja ilma oli jo täyttynyt ensimmäisten Parglyonskasvien tuoksuilla. Tämä lajike parin muun kasvin ohella olivat ainoat, jotka menestyivät planeetan armottoman ja vahingollisen auringon säteilyn alla ilman keinotekoisia suojaa. Elämän luoja ja joskus sen tuhoaja, oli korkealla taivaalla, joka säihkyi vaalean keltaisen eri sävyissä. Yhtään pilveä ei ollut näkyvissä. Ei voinut olla parempaa alkua uudelle viikolle. Ei todellakaan. Koko luonto näytti hymyilevän jokaiselle ihmiselle tällä puolella taivaan kappaletta. Upea ilma ei voinut olla heijastumatta ihmisten kasvoilta, kun he suorittivat jokapäiväisiä tehtäviään.

Ihmisillä, joilla oli mahdollisuus työskennellä ulkosalla Nefticon-kaupungissa, näyttivät sädehtivän kilpaa paistavan auringon loisteen kanssa. Kaupungin

suurella markkinatorilla riitti vilskettä, kun myyjät olivat tuoneet esille tuotteitaan jo aikaisin aamulla, kun taivas oli vielä synkän vihreä eikä aamun kajo ollut koskettanut taivaanrantaan ja ilman happipitoisuus oli alkanut nousta tyydyttävälle tasolle keinotekoisien happigeneraattoreiden avulla. Planeetan maaperässä oli suuria kaasukertymiä, joiden kanavat ulottuivat syvälle maaperään, eikä niitä oltu vielä tähän mennessä saatu kanavoitua niin, ettei maan pinnalle yöaikaan pursuavat kaasut olisivat tehneet planeetasta vaarallista asua. Kaasun purkautuminen kiihtyi iltamyöhällä, mikä pakotti öisin ulkona liikkuvat henkilöt kantamaan mukanaan happivarantoja. Aamusella puolestaan auringon vaikutus alkoi vaikuttaa ja kaasun purkaukset vähenivät siedettävälle tasolle, mikä antoi kaupunkiin ripotelluille hapetuslaitteille mahdollisuuden syyttää ilmakehään riittävästi elintoimintoja ylläpitävää hengitysilmaa. Auringon ja kaasun syklillä oli tiedossa oleva vuorovaikutus, mutta vielä kukaan ei ollut onnistunut löytämään punaista lankaa, jolla he olisivat saaneet kaasun muodostuksen vähenemään siinä määrin, ettei asukkaiden olisi tarvinnut tukeutua teknologian apuihin normaalissa elämässään.

Imperiumi oli antanut jokaiselle taloudelle mittarit, joilla he pystyivät seuraamaan happitasojen kehitystä ennen kuin astuivat ulos. Prosessista oli jo muodostunut rutiininomainen toimenpide kaikille aamutuimaan ulos lähteville, ettei toimintoon juurikaan kiinnittänyt mitään huomiota, sillä rutiini oli jo niin iskostunut ihmisten

motorisiin virikkeisiin, ettei ulkona koskaan nähty ihmisiä, jotka olisivat kärsineet hapen puutteesta. Tai, jos näin sattuisi käymään, apua oli varmasti saavilla nopeasti, sillä ihmisillä oli pieni varalaite useimmiten mukanaan ja lisäksi kaikilla kiinteistöillä oli vähintään yksi varalaite.

Historian havinassa, planeetan vasta muodostaessa vakituisempaa asutusta, oli ollut muutamia harvoja tapauksia, joissa joku onneton oli, ehkä hieman paikallisessa juomapaikassa ottaneena unohtanut tarkistaa, kuinka tyydyttävää ulkoilma oli ollut ja lähtenyt selvittämään tietänsä kotiin, mutta olivat tuupertuneet joidenkin askelien jälkeen hapen vähyteen. Epäonnekseen kukaan ei ollut sattunut kulkemaan lähistöllä tarjoamassa apua, eikä automaattiset hälytysjärjestelmät vielä olleet käytössä, ja kun uhrit oli löydetty ja kiidätetty ensiapuun, oli ollut jo liian myöhäistä. Nykyisin ilman tarkkailu oli jokaiselle niin automaattista, että vastaavilta tapauksilta oltiin välttytty, sillä jo esikoululaiset opastetaan tarkistamaan ilmanlaatu ennen kuin he menevät ulos.

Teknologiset innovaatiot olivat saapuneet auttamaan planeetan väestöä ja niinpä useimmat hyväksyivät pienen sirun ihonsa alle, joka antoi varoituksen, jos ilman kriteerit eivät täyttyneet.

Toinen vilkas paikka kaupungissa oli suuri puisto, jossa kirkkaana kevätpäivänä puistotyöntekijät olivat töissä korjaamassa menneen talven vahinkoja. Vaurioituneita kasveja ja pensaita poistettiin ja

istutettiin uutta tilalle. Puita leikattiin muotoon, jotka oli määritelty tiukasti Hänen Majesteettinsa puisto-osastolle. Muodot olivat samat kaikille, joilla varmistettiin harmonian säilyminen, sillä Majesteetti oli erittäin tarkka yksityiskohdissa. Satunnaiselle puistossa kulkijalle ei ollut niin väliä, mitä muotoa puut noudattivat tai, kuinka ne oli ryhmitelty, mutta työntekijät tiesivät, ettei erivapauksia sallittu.

Nefticon, joka oli pienin rakennusryhmittymä planeetalla, oli annettu lupa käyttää titteliä: kaupunki. Siellä oli vain muutamia taivaalle kurkottavia pilvenpiirtäjiä. Muut rakennukset olivat hyvin tavanomaisia, matalia ja kompakteja. Merbidel, joka oli yksi 55:stä planeetasta, joka muodosti imperiumin, sisälsi lukemattomia muita suurempia kaupunkeja, mutta monille Nefticon oli juuri se oikean kokoinen. Yksi markkinatori, yksi suuri puisto. Riittävästi palveluita. Eivät asukkaat muuta tarvinneetkaan. Monet kaupunkilaiset olivat paljasjalkaisia, koska he eivät nähneet mitään tarvetta muuttaa muualle. Pienemmät paikat olivat puutteellisia julkisissa palveluissa ja suuret megakaupungit olivat liian rauhattomia.

Monet ihmiset sanoivat, että juuri puisto oli kaupungin kaunein paikka, ja he toivat mielellään vieraansa juuri puistoon heti ensimmäiseksi, kun he näyttivät paikkoja. Eikä kukaan vieraista ollut koskaan vastustellut tai esittänyt vastakritiikkiä kohteesta. Jollain tapaa puisto kuvasti koko kaupungin identiteettiä. Se oli kompakti, hyvin hoidettu, rauhallinen. Ja, kun ajatteli, että

kaupungin ulkopuolella oli vain karua erämaata kullanhohtoisine hiekkoineen ja kitukasvuisine kasveineen, niin matkan jälkeen monet varmaan olivat tyytyväisiä, kun pääsivät rentoutumaan pieneen ja idylliseen keitaaseen.

Kaikki puiston kasvillisuudet peitettiin automaattisesti suojaavilla lasikuvuilla, kun aurinko alkoi laskea ja elinolosuhteet muuttuivat haasteellisemmaksi. Lasikuvut lukivat jatkuvasti auringon tarjoamaa säteilyä ja kontrolloivat kasvin elinolosuhteita. Jos havaittiin suurta muutosta, tietokoneohjelma sääti uudet asetukset silmänräpäyksessä. Lämmitystä ei erityisemmin tarvittu, sillä kuvut pystyivät muuntamaan auringon säteet kasveille otollisiksi annoksiksi, joten puiston hoito oli pitkälti automatisoitu, mutta puisto-osastoa hallitsija ei ollut lakkauttanut, sillä toisinaan hän halusi itsekkin piipahtaa katsomassa kasvien loistoa ja keskustella työntekijöiden kanssa, vaikka planeetta ei ollutkaan hallinnon keskipisteessä.

Lyhyesti sanottuna päivä oli mitä mainioin. Paitsi Kolmaz Ebrentisille, joka istui heidän talonsa toisessa kerroksessa. Hän istui huoneessa, joka oli rakennuksen eteläpuolella, ja josta aukeni näkymät matalien puiden yli suoraan puistoon, jossa käyskenteli ihmisiä siellä täällä. Hän olisi ollut valmis maksamaan melkein mitä vain, jos olisi päässyt itsekkin puistoon, sillä istuminen sisällä upealla säällä oli suorastaan vääryys.

Kolmaz oli opiskeluhuoneessaan, jossa hän osallistui tuntityöskentelyyn lukujärjestyksen mukaisesti. Tyyny,

jolla Kolmaz istui ja tietokonepääte lattialla hänen oikealla puolellaan, olivat ainoat merkittävät elementit koko tilassa. Hänen matematiikan opettajansa Boncar Baltramin hahmo oli piirtyneenä suurelle valkoiselle seinälle Kolmazin edessä. Opettaja piirsi seinälle kaavioita kädessään pitämällä kynällä ja selitti niiden merkityksiä. Itse asiassa opettaja ei edes ollut samassa tilassa Kolmazin kanssa, vaan kuva oli projektiio, jonka oppilaan tietokone synnytti seinälle. Baltram oli muutaman kilometrin päässä omassa työpisteessään Nefticonin kansallisessa oppimiskeskuksessa, josta hänen luentonsa lähetettiin kaikille tunnille osallistuvien opiskelijoiden laitteisiin. Kolmazin ohella tunnilla oli 25 muuta oppilasta ja tämä oli heidän viimeinen tuntinsa. Kolmaz oli tyytyväinen, että päivän opiskelut tulivat kohta päätökseen, sillä hän ei tahtonut pystyä keskittymään typeriin kaavioihin, kun ulkona oli niin upea päivä. Toistuvasti Kolmazin katse harhautui seinästä kohti suurta ikkunaa, joka peitti melkein puolet seinäpinta-alasta hänen vasemmallaan. Monesti hän havahtui, kun huomasi, että oli tuijottanut jo pidemmän aikaa ulos, ja kun hän taas katsoi opettajan antamia ohjeita, kuinka ratkaista matemaattinen probleema, Kolmaz havaitsi katseensa taas harhailevan toisaalle. Tuntui niin väärältä istua sisällä, kun olisit voinut tehdä jotain muuta mielenkiintoisempaa.

Aamulla, ennen opintotuntien alkamista, hän oli jo tehnyt muutamia suunnitelmia, mitä hän tekisi oppituntien jälkeen. Viimeinen tunti loppuisi puoli

kolmelta, joka tarjoaisi hänelle noin neljä tuntia aikaa ennen kuin liitokiekko peli alkaisi hiljattain valmistuneessa, upeassa urheilupyhätössä, jossa pystyi harrastamaan monia eri lajeja. Ennen peliä hän ajatteli kuitenkin mennä kaupungin kaduille liitolautailemaan vähäksi aikaa, ennen kuin tulisi kotiin syömään perheensä kanssa.

Hänen vanhempansa olivat kiinnostuneita seuraamaan poikansa liitokiekkopelejä, ja he olivatkin säännöllinen näky katsomossa hurraamassa ja kannustamassa, mutta siihen heidän intohimonsa ylettyivät. He eivät odottaneet menestystä Kolmazilta, eivät pakottaneet harjoittelemaan kovempaa, jotta olisi päässyt huipulle, mikä sopi hänelle mainiosti, sillä hän ei ollut varma olisiko hänellä eväitä korkeammille sarjatasoille.

Hän kertoi itselleen jatkuvasti olevansa keskinkertainen pelaaja, vaikka valmentaja satunnaisesti kehui häntä harjoitusten jälkeen. Kolmazille tämä peli oli vain tapa viettää aikaa, tavata muita pelaajia ja pysyä fyysisesti kunnossa, eikä mikään ollut koskaan muuttanut tätä mielipidettä itsestään. Hän ei ollut koskaan ajatellut, että hänestä tulisi jotain suurempaa tai että hän jatkaisi urheilullisia kykyjään pidemmälle. Se oli pelkkää hauskanpitoa, ei mitään muuta; pakoa arjen tylsyydestä eikä urapolkua, jota hän halusi jatkaa. Syvällä sisimmässään oli kuitenkin aina se nalkuttava aavistus, että hänestä voisi tulla jotain suurempaa.

Vuosien saatossa hän ei kuitenkaan pystynyt parantamaan merkittävästi pelaamistaan. Hän alkoi hyväksyä, että ehkä hänen kohtalonsa ei ollutkaan suuruudeksi tässä lajissa; ehkä häntä ei koskaan tarkoitettu pelin uudeksi supertähdeksi. Hänen motivaationsa ja kunnianhimonsa puute olivat riittävä todiste siitä. Jonkin aikaa hän yritti parhaansa mukaan ylittää nämä henkiset esteet ja yrittää silti parhaansa uskoen, että kovalla työllä kaikki on mahdollista. Kohtalolla näytti kuitenkin olevan muita suunnitelmia.

Hän näki, mihin hän pystyi, ja jos peli ei enää sujuisi hyvin, hän ajatteli voivansa jatkaa muita harrastuksia. Hän oli jo keskustellut vanhempiensa kanssa siitä, että hän mahdollisesti lopettaisi lajin parin kauden päästä, ja he tuntuivat ymmärtävän hyvin hänen tavoitteensa. Sen jälkeen hän oli miettinyt pitkään ja hartaasti, mikä muu voisi tuoda tyydytystä hänen elämäänsä. Urheilun lopettaminen vapauttaisi hänelle enemmän aikaa, jonka hän voisi käyttää muihin harrastuksiin tai toimintoihin, jotka voisivat tarjota hänelle nautintoa tai jopa luovan tuulahduksen.

Tänään hänen vanhemmilleen pelin seuraaminen ei ollut mahdollista, sillä heillä oli samaan aikaan jokin tapaaminen perhetuttujen kanssa, mutta Kolmazin veli, Karun oli ilmaissut halukkuutensa tulla seuraamaan peliä, mikä oli aika harvinaista, sillä kahdeksantoista iässä Karunilla oli aika usein muita asioita mielessä.

Kolmaz oli tyytyväinen, että Karun olisi tulossa, sillä kulkeminen iltamyöhällä kotiin pimeässä, ei ollut

Tulevaisuuteen sijoittuva tarina, jossa on ripaus kauhua, annos paranormaaleja ilmiöitä ja runsaasti kaverihenkeä!

Kolmaz on tavallinen kymmenen vuotias poika, jolla on toiveita niin kuin kaikilla, mutta hänen toiveidensa täyttymistä estää, että hän massasta erottumaton henkilö. Hänelle ei ole koskaan tapahtunut mitään merkittävää, kunnes hän eräänä päivänä sattuu menemään kaupunkinsa ulkopuolella sijaitsevalle autiolle palatsille.

Siellä häneen ottaa yhteyttä paikan entinen omistaja, jonka toiveena on kostaa kokemansa vääryydet. Ja nuori poika soveltuu loistavasti suunnitelman toteuttajaksi..

Poika suostuu auttamaan palatsin henkeä saamaan haluamansa, varsinkin kun palkkiot tulevat olemaan sellaisia, että ne hyödyttävät Kolmazin nousua mitättömyydestä kaikkien huulille.

Kaupungissa alkaa tapahtua sanoinkuvaamattomia kuolemia, joille ei näy löytyvän selvyyttä. Poliisi on voimaton, kun tapahtumien taustalla näyttää olevan voima, jota he eivät ole kohdanneet.

Alkaa kilpajuoksu, jossa pyritään säilyttämään kaupungin rauha ja poika, joka on päätenyt huiman juonen pauloihin.